

Rejtő Jenő

Víkend a pokolban

adamo books kiadó

Rejtő Jenő

Víkend a pokolban

Kiadó: Adamo Books Kft.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2021

ISBN: 978-963-453-825-7

Tartalomjegyzék

I. fejezet	4
II. fejezet	16
III. fejezet	29
IV. fejezet	46
V. fejezet	56

IV.

Több üveg nem indul. Egy krokodil szabálytalanul előz. A felrobbantott híd nem hidalja át a nehézségeket.

Amennyire ez egyáltalán lehetséges volt, Rimsky kijózanodott lassanként. Csak nagyon elernyedett újabb alkoholfűtés nélkül. Figyelmesen végighallgatta Emersont, megnézte az okmányait és kedvtelen grimaszt vágott.

– Megint valami angol király dolog. Mindegy... Oly mindegy, hogy az ember mit csinál. Segítségére leszek. De a töltényeket meg kell fizetnie.

A halászfalut nemsokára elérték.

Szájtató bennszülöttek vették körül őket. Rimsky elmondta a főnöknek, hogy a kíséretében lévő uralkodó mit kíván, és hogy hajlandó nekik ezért egy töltőtoll nevű varázsszert adni, amit Európában az ódivatú halcsont fülbevaló helyett viselnek. Rövidesen megvolt az alku. Damo, egy hatalmas bennszülött a vállára dobta hosszú szantálfa evezőjét és megindult a két fehér előtt a vízhez, ahol több csónak hevert a partra húzva.

Mikor Teddy meglátta a dühösen fröcskölő, vágató, hatalmas folyót, kissé meghökkent. Rimsky úrnak sem tetszett.

– Mennyi víz... – mondta undorral. És megborzadt. Beszálltak a jókora, erősen megépített csónakba. Damo nekifeszült, a vízre tolta, azután egy ugrással belevetette magát.

A fénylő testű, hatalmas fekete szétvetett lábakkal, szilárdan állt a ladik orrában és a közelgő szirteknek, zátonyoknak nekifeszítette a hosszú lapátot. A szantálfa olykor szinte íj

módjára hajolt meg, félő volt, hogy eltörik, és ebben az esetben a zuhatagszerűen özönlő víztömeg mindenestől összezúzta volna őket a sziklákon. De a bennszülött nyugodt, biztos keze pontosan érezte, hogy mikor kell kissé engedni a lapáton. Sokszor légcsavarszerű gyorsasággal csapott át két zátony között jobbról balra és megint vissza jobbra. Néha egész keskeny résen siklott keresztül a sziklákon leselkedő halál elől. A nap égetett, a rossz szagú víz és a töméntelen szúnyog szinte elviselhetetlenné tette az utazást. Türelmetlen krokodilok kattantották állkapcsukat a csónak felé, farkcsapásaiktól fröccsent a víz, és minden új, félelmes gyűrűződésből ismét egy torz fej bukkant elő.

Teddyt kilelte a hideg. Érezte, hogy magas láza lehet. Előkotorta a kinint és bevett egy nagy adagot. Rimsky aludt, vagy magas fejhangon énekelt.

Este lett. A hold fehér foltokban táncolt a rohanó habokon, a bennszülött, mint valami szobor árnyéka, mereven állt a helyén és rohantak a sziklák között.

Rimsky egy darab kenyeret vett közben elő, letörögetett belőle és mosolyogva dobálta a krokodilok felé.

– Fel tudja majd robbantani a hidat? – kérdezte Teddy.

– Semmi esetre sem. Megmutatom, hogy kell csinálni, de én nem teszem meg. Nagyon egyszerű. A patron végén órabeosztás van, mutatóval. Minden fok egy perc. Ahány fokra állítja be, annyi perc telik el a robbanásig. Mit remeg?

Teddynek vacogott a foga. Rázkódott a láztól és lapátolta a becsapódó vizet. Mi lesz, ha elveszíti az eszméletét? A Hold merőlegesen állt felettük, mint valami gigászi szénszálas lámpa. Damo kezében szüntelenül forgott a lapát, egyre sziklásabb lett

a meder... Azután feltűnt távol a híd. Kis, fehér kőív volt a Loenda deltájánál.

– Uram... pálinkát kell szerezni – suttogta rekedten Rimsky. – Ilyen késés még nem volt. Hibás váltóállítás lehetett... – szemeiben egy kezdődő delíriumos roham fénye foszforeszkált.

– Nézze, ott a híd! Megérkeztünk! – próbálta Teddy csillapítani.

– Mindegy... kiszállok!... – hirtelen felemelkedett.

Most balról egy krokodilus igyekezett a csónak elé és odacsapott a farkával. Damo nagyot kiáltott, mert puha zátonyba szaladt az evező. Rimsky egy csobbanással a folyóba zuhant és máris örvénylő, tajtékos gyűrűbe tülekedtek körülötte a krokodilok. Egy pillanatra még látszott az öt ujja, amint kiemelkedik a vízből.

A Hold eltűnt egy szikla mögött...

A zátonyba fúródó evező és a bennszülött küzdelme rövid volt.

Egy kiáltás... Egy reccsenés! Eltört a lapát... Teddy két kézzel megkapaszkodott. A csónak forgott.

Damo a kis evezőcsonkkal elvergődött nagy nehezen a partig. Egy hullám odacsapta őket a sáros, agyagos zátonyra, azután visszavonult és a csónak szépen megfeneklett. Teddy ki akart szállni, de a bennszülött visszarántotta. Csendes, cuppanó, lihegő zajjal, ormótlan tömegek nyüzsögtek a sötétben feléjük.

Krokodilok...

Egy lapos, nagy fej csapódott a csónak peremére fujtatva. A deszkadarab recsegett alatta. Teddy gyorsan elővette a revolverét és lövöldözni kezdett. Körbe, mindenfelé, gyorsan utánatöltve a kilőtt pisztolyt. Cuppogás, vízcsobbanás, vergődő csapkodás, rőfögésszerű hangok... A bennszülött reszketve borult arcra a csónakban. A Hold most kibukkant a szikla mögül.

A csónak mellett három-négy krokodil vergődött. Az egyik mozdulatlanul feküdt, a többi távolabb, egymáson vonaglott, ahogy pánikszerűen menekültek nehézkes evickéléssel...

Ha megkockáztatna egy ugrást...

A nedves fövény nagyot loccsant alatta. Újabb három ugrással elérte az első kiszögelő sziklaemelkedést. Itt biztonságban volt a krokodiloktól. A híd nem lehetett messzebb egy mérföldnél. Megindult a plató felé, szikláról sziklára lépve. Nyaktörő és veszélyes út volt, különösen a csomaggal, de mire leszállt a Hold, felért a tetőre. A fojtogató, földszagú, langyos levegőtől görcsös sajgás nyilallt időnként az agyába. Csak néhány napja volt itt, de érezte, hogy milyen könnyörtelenül gyilkos, ridegen ellenséges ez az éghajlat.

Sietett a hídhöz. A vízhatlan táskáról apró erecskéekben csorgott le a rárakódó nedvesség. „Egy gőzfürdő atmoszférája szárazabb és tisztább”, gondolta, miközben a mellkasnak azzal a dupla, ugrásszerű reflexével sóhajtozott, ami ezen a vidéken a lélegzésnek felel meg.

Elérte a hidat. A zseblámpa fényénél húsz percre időzítette a dinamitpatront, és a híd szerkezete mellett kikaparta a földet. Miután elhelyezte a robbanóanyagot, jól betapasztotta a nyílást és elsietett. A hídfőtől keskeny ösvény vezetett a dzsungel felé, arra ment futva. Elérte az erdőt. Az út folytatódott. Rohant tovább, hogy mennél messzebb kerüljön a robbanástól. Hirtelen megragadták a karját:

– Halló, ember!

Robert O'Brien volt. Megismerte a hangjáról és jól tudta, hogy az a vékony árny mellette Mary.

*

Már két napja úton voltak. Mary feltűnően szótlan volt és Robert nem kutatta az okát. Valahogy sejtette, hogy a leleplezett fiatalember kissé erős hatással volt a hűgára. Rövidesen azonban mégis Teddyre terelődött a szó.

– Azért ha meggondolom... mi szüksége volt ennek az Emersonnak az egész komédiára? – kérdezte a bátyját.

– Be akart furakodni közénk.

– Ilyen feltűnő módon?

– Ne törjük a fejünket rajta. Az urundi törzs megbízható, ott jó helyen van. És hat nap múlva mehet, ahova akar. Most a mi dolgunk a fontos. Valamit megkísérelnek majd a gazemberek ellenünk, az biztos. Ezért csináltattam másolatot a térképekről. A banditák csak tőlem tartanak, pedig te fogod elvinni a térképet. Ha bármi történik velem, ígérd meg, hogy a sorsomra hagysz és megpróbálsz eljutni Leopoldville-be. Érted, Mary? Nem maradsz mellettem, ha valami csetepaté adódik. Máris futsz! Ez az egyetlen reményem. Ne félj, nem fognak megölni. A Próféta nem gyilkol meg lefegyverezett, vagy sebesült embereket.

Távolról már feltűnt az őserdő vége, amikor egy sötét árny rohant feléjük az ösvényen.

– A fák közé! – kiáltotta Robert. Mindketten elbújtak és mikor a rohanó alak melléjük ért, O'Brien megragadta:

– Lámpát! – Mary kezében felvillant az acetilénlámpa.

Majdnem elejtette és halkán felsikoltott. O'Brien az első meglepetés után előrántotta a revolverét és rászegezte a lámpa fényében elvakultan pislogó Teddyre:

– Ha cinkosai vannak a közelben, mielőtt bármit tehetnének, hat golyót röpíték magába.

– Cinkosaim nincsenek a közelben, de a Próféta nincs messze az embereivel.

– Szép. Most meg fogjuk kötözni és magunkkal visszük túsznak. Rendes teljesítmény volt megszökni a feketéktől és elénkbe vágni.

– Ön nagyon rosszhiszemű, Mr. O'Brien. Úgy látszik, ez együtt jár a petróleumkutatással – mondta elvesző humorának bágyadt visszhangjával Teddy. – Jól tenné, ha meghallgatna engem.

– Erre nincs idő. Előre!

– Ne mozduljon innen! Perceken belül felrobban a híd!

– Elég volt az ostoba mesékből! Nem fog feltartani ilyesmivel. Gyerünk!

Teddy kétségbeesetten látta, hogy ez a nyakas ember a vesztébe rohan, és magával viszi Maryt is. Villámgyorsan lecsapott az acetilénlámpára. Kockázatos dolog volt. Ha a lámpa nem törik el rögtön, kétségtelen, hogy Robert szitává lövi. De a lámpa csörömpölve hullott le és minden sötét lett. A lány felsikoltott, egy lövés dörrent, azonban Emerson már hasra vágódott. Robert nem mert a sötétben lőni, vizsgálódva meresztette a szemét, és elég vigyázatlan volt ahhoz, hogy megmozduljon, amivel elárulta volna, hol van. Miután revolver volt nála, Teddy nem kímélhette. Teljes erejéből kivágta az öklét, körülbelül a fej magasságában. Érezte, hogy valahol a fültő és a tarkó között talált. O'Brien kábultan zuhant a földre. Most Mary rémült hangját hallotta:

– Mit csinált a bátyámmal?

- Inzultáltam. Nem lesz semmi baja. Sárgahajú Anya, kérem, hogy védjen meg, a fivére képes és le...

Ebben a pillanatban megingott alattuk a föld. Fűlsiketítő dördüléssel dobta magasba a hidat egy lángoszlop. Teddy egy fának dőlt és karjánál fogva elkapta a zuhanó leányt. Két másodpercre bíborszínű fényben úszott minden, azután sötét lett, és csak a lehulló kövek tompa dübörgése hallatszott, amint gurulnak a szakadék oldalán...

*

A Próféta az embereivel a túlsó parton várt, a hídfőtől vezető út első kanyarulatánál. Megdöbbenve látták, hogy egyszer csak levegőbe repül a híd.

- Az ördög lépett közbe! - dühöngött a Próféta, egy széles vállú, magas ember.

- Nagyon is emberre emlékeztet az ügy - mondta Howard, az egyik bandita. - Dinamit volt a dologban.

Egyszerre a Próféta felkiáltott:

- Mi az ott?... Odanézz! - mélyen lent, a Kongó túlsó oldalán egy csónakot pillantottak meg. A fulbé ült benne és evett. A robbanás utáni első ijedtségében enni kezdett. Ez megnyugtatta.

Váratlanul egy kődobás találta vállon és a túlsó parton integető fehéreket pillantott meg. A víz harsogásától nem érthette, mit kiabálnak, de bizonyos, hogy őt hívják át. Megnézte a csónakot. Nem történt semmi baja, szerencsésen zökkent rá a laza parti iszapra. A fehéreknek, úgy látszik, sürgős dolguk lehet. Bizonyára jól megfizetik... Ezzel a fél evezővel nem nehéz a túlsó partra átevíckélni. Azután esetleg vághat valahol az erdőben kormányrudat, sok jó szívós pálma van ott...

...A nap első sugarainál az öt bandita úton volt csónakon a tajtékzó áradattal lefele a Kongón. A bennszülött serényen forgatta frissen vágott kormánylapátját.

– Ha minden jól megy, alkonyig lesodor a víz Stanleyville-ig és ők csak estére érhetnek oda. Ti hárman jöttök eléjük vissza – mondta a Próféta. – Howard és én kiszállunk útközben és elvágjuk a visszavonulást.

A Próféta és Howard nemsokára kiszálltak. A másik három továbbrohant a csónakkal, hogy megelőzze a menekülőket. O'Brienék most bekerítve és elvágva a menekülés lehetőségétől, csapdában voltak. Erről azonban nem tudtak. A robbanás után O'Briennek be kellett látni, hogy Emerson erőszakos fellépése indokolt volt. Nem bízott Teddyben, de a bűnösségéről sem volt meggyőződve. Sok valószínűség volt mindabban, amit Emerson elmondott és mégis... a név.... *Emerson!*... Nem tudott hinni!

Azért beleegyezett, hogy Teddy velük lovagoljon. De nem titkolta el gyanakvását.

– Most még megmondhatja, Emerson, ha Stanleyville-nél csapda vár bennünket és csak erre volt jó a hídkomédia – jegyezte meg lovaglás közben Robert.

– Ön egy megátalkodott pesszimista, akivel nem tárgyalok, ha mindent akar tudni – felelte Teddy.

– Én hiszek magának – mondta halkán Mary, mikor kissé hátramaradtak később.

– Köszönöm. És ha már itt tartunk: nem lenne kedve feleségül jönni hozzám?

– Maga igazán olyan, mint egy gyerek – mondta nevetve a lány.

- Meg kell értenie, Mary - fejtegette Teddy komolyan -, itt az őserdőben nincs nagy választék és remélhetem, hogy a kényszerhelyzetet tekintve, én is megfelelek. Félek, hogy ha a Föld valamelyik lakottabb részén találkozunk, nem lesznek ilyen kedvező kilátásaim.

A lány újra nevetett, de piros volt az arca és nem nézett Teddyre. Rövid pihenővel jóformán egyfolytában mentek két napja.

Délután ismét kirázta Teddycet a hideg és nagy adag kinint nyelt le.

- Pihenni kellene - mondta a lány aggódva.

- Ne... he... hem... - vacogta. - Csak... gye... he... rünk... Drá... há... ga... az idő.

Egész testében rázkódott.

...A Nap ibolyaszínű korongja lassan belemerült a dzsungel sötétjébe és kissé lehűlt a levegő. Távcsővel már láthatták a stanleyville-i függőhidat. Teddy már nem bírta a lábára állni, leült a földre:

- Menjenek csak... - mondta rekedten. Tanácstalanul álltak mellette az O'Brien testvérek. Elkékült szájjal vacogott. Mit csináljanak? Négy nap múlva Leopoldville-ben kell lenni, különben elveszítik a kutatási jogukat. Fél napot sem késhettek.

- Te folytatod az utat - mondta a lány. - Stanleyville-ből bennszülötteket küldesz tipoyjal, addig én itt maradok.

- Na de itt egyedül...

- Miután segített rajtunk, nem hagyhatjuk itt az útszélen. Neked nem szabad késni. Ha sietsz, akkor éjfélre itt lehetnek értünk a bennszülöttek. Semmi mást nem tehetünk. Engem ne félts.

Robert jól tudta, hogy gyenge a hűgával szemben, azonfelül ő sem látott más kivezető utat. Sietett.

Két óra múlva már tisztán látszott a híd. Szinte futólépésben igyekezett. Este lett. Felhős és csillagtalan volt az ég. Aggódott, hogy hűgát és a beteget vihar lepi meg. A levegő szokatlanul bűdös volt és forró. Hirtelen néhány kő gurult le az út menti dombról a lábához... és egy fegyvercső nyúlt ki a cserjék közül.

– Tedd le a fegyvert! Be vagy kerítve! – mondta egy hang.

O'Brien első gondolata a húga volt. Villámgyorsan kétszer a levegőbe lőtt. Valaki hátulról fejbe ütötte, hogy elájult. Erős kezek ragadták meg és a három bandita, akik előrejöttek a csónakon Stanleyville-ig, magukkal hurcolták.